

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Heliaē. 286.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

eo consuetudinem habent, iudicent: non autē ab dico, spem ipsis bonam relinquēs. Illis enim & consiliariis, & amicis vtor: his autem non bellum infero, sed, quam possum, pacem tribuo, Apostolicam scilicet legem seruare studēs, Si fieri potest, quantum in vobis est, pacem cum omnibus hominibus habentes. Eos autem moneo, vt à vitio abstint ac virtutem complectantur. Quod si ipsi cōsiliū meum in odij atque inimicitie occasione traxerint, haud parū mœrorem (nō quod inimicitiam mihi indixerint, sed quod nullam vtilitatem acceperint) mihi accersent.

Helia. 286.

Quo tempore iustitiæ sol ad homines beneficiis afficiendos è cælo huc accessit, tum denique, velut in quadam rerum reciproca ad sanctitatem omnia migrarunt. Nam cum prius festiuo ornatu carent, ac festorum quidem nominibus exultarent, ceterum vitij tragicis actionibus infamarentur, ad diuinam ac cælestem solennitatem conuersa sunt, illud, verum festum existimare pietatem, ac præsertim cum à virtute tanquam à pia quadam sacrificia colitur.

Presbyteri adiutoribus discipulis. 287.

Quemadmodum pudica mulier, castitatis notas in facie gestans, eorum, qui impudicos in eam oculos coniciunt, expectationes reprimit: eodem modo pudica anima virtutis tesseras in sensibus ferens, eorum, qui ipsius pulchritudinē corrumpere cupiunt, spes excindit. Quisnam enim huiusmodi oculum suavitate & ingenuitate temperatum conspiciens, propius accedere audeat? Quisnam autem linguam, quæ honestatis & grauitatis delubrum sit, intuens, non sibi aditum omnem ad congressum venereum sibi interclusum arbitretur? Quisnam denique reliquos sensus

σωδόντων τῶν ἀφράς κρίθειν. ὅτι δὲ πικρὸν δὲ, ἐλπὶδα αὐτοῖς ἀγαθὸν ἔγχετα λείπων. τοῖς μὲν γὰρ ἢ συμβόλοις καὶ φίλοις χεράμεν. τοῖς δὲ ἢ πολεμῶ μὲν, ἀλλὰ πῶ ἐνδεχομένῳ εἰρῆνῃ νέμεω. τὸ δὲ ποσειδῶν φυλάττειν σπῆδαζων θέασιμα, εἰ δὲ δυνάτον τὸ ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες. παρανομὰ δὲ ἀπέχεσθαι μὲν κακίας, ἀντέχεσθαι δὲ ἀρετῆς. εἰ δὲ αὐτοὶ πῶ παραμένειν ἔχθρας ὑπόθεσιν κατασκευάσουσι, λύπη μοι ἢ μὴ κρῖν τῶ μὴ ἀφελείῃσιν, ἢ τῶ ἀπολέμῳσιν ἀποξενήσουσιν.

Ηλία. σπζ.

Ὅτι δὲ διχασμοῦ ἡλίου ἐγενόθη ἐπὶ εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων δὲ εὐφρανῆν, τότε δὲ τότε καθάπερ ἐν πικρῶν παρανομιῶν εἰς ὁσιότητα τὰ ὅλα μετέστη. πανηγυρικῆς γὰρ εὐνοίας τυγχάνομεν ἅμα ἀμοιβῆς, ἢ εὐφρανῆν μὲν ὀνόμασιν ἐκαστοῦ μῦθου, κακίας δὲ ἀφάμασι καθύπερθε μῦθου εἰς θέαν ἢ ὑποκρίσει μὲν μετρηθῆσιν πανηγυρίων, διδαχῆ δὲ ὁμιλίῃ ὅπως ἡγεῖσθαι πῶ εὐσεβείᾳ, ὅταν μάλιστα ὑποπῆς ἀρετῆς, ὡς εὐαγρῆς ἱερείας θεωρεῖσθαι.

Τοῖς βοηθοῖς τῶν πρεσβυτέρων φοιτηταῖς. σπζ.

Ὡς εὐφραν γυνὴ ὅτι τῶν πρεσβυτέρων τῆς ἀγνείας τὰ σήματα φέρουσα, τὰς τῶν ἀκολάτως ὀρέντων κολλάει πρεσβυτείας. ἔπα καὶ εὐφραν ψυχὴ ὅτι τῶν ἀσθεσιῶν φέρουσα τῆς ἀρετῆς τὰ σωθῆματα, τὰς τῶν ἀσθενῶν αὐτῆς πῶ ὄραν βυλοιδῶν διεκκόπτει ἐλπίδας. τίς γὰρ τῶν ποσειδῶν ὄραν ὀφθαλμῶν, ἡμερότητι ἢ ἐλευθερότητι κεκεραμῶν, ἀπολεθῆναι πολυπόσει. τίς δὲ γλαφῆν στυμνότητος εἶσαι πέδῶν, ὅτι ἀβαστοὶ αὐτῶ πῶ ὀμιλίαν νομῆν. τίς δὲ τὰς ἄλλας ἀφάσας θεώδῶν ἀρετῶν εἶσαι ὄργανα ἢ φρεσῶν